

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2013. év február hó 19. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t

A bélyeghamisítás büntette és más bűncselekmények miatt **I. r. vádlott és társai** ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 4.B.16/2008/141. számú ítéletét I. r. és II. r. vádlottakkal szemben **helybenhagyja** azzal, hogy a II. r. vádlott lakóhelye: ... szám.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki Törvényszék 4.B.16/2008/141. számú - hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban meghozott - 2012. május 11. napján kihirdetett ítéletével I. r. és II. r. vádlottat a Btk. 307. § (2) bekezdése szerinti folytatólagosan elkövetett bélyeghamisítás büntette, továbbá I. r. vádlottat további a Btk. 274. § (1) bekezdés c) pontja szerinti közokirat-hamisítás büntette, és a Btk. 276.§ szerinti magánokirat-hamisítás vétsége miatt is próbára bocsátotta. I. r. vádlottal szemben a próbaidő tartamát 2 évben, II. r. vádlottal szemben 1 évben állapította meg.

Ellenben II. r. vádlottat az ellene a Btk. 307.§ (1) bekezdés b) pontjába ütköző bélyeghamisítás büntette miatt emelt vád alól felmentette.

Rendelkezett a hamis illetékbélyegek elkobzásáról, és a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet III. r. vádlottal szemben is tartalmazott rendelkezést, azonban az ő tekintetében az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedett, ezért a másodfokú felülbírálat nem érintette.

Az elsőfokú ítélet ellen az I. és a II. r. vádlott az ok megjelölése nélkül fellebbezett, míg védőjük felmentés végett.

Az ügyész a kihirdetett ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.347/2009/9. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta, a Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén nem képviseltette magát.

A vádlottak írásban benyújtották fellebbezésük kiegészítését, és abban felmentésüket kérték.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén a védő a vádlottak bizonyítottság hiányában való felmentését indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban újra elkövetette az alapeljárás hibáit, a vádlottak tudattartalmára helytelen következtetést vont, és mérlegelési tevékenységét logikai hibákkal végezte el. Arra is hivatkozott, hogy a felderített tényekből más tényekre is lehet következtetni, ezért lényegében bármilyen formában megtörténhetett a vádlottak terhére felrótt cselekmény.

A vádlottak az utolsó szó jogán továbbra is vitatták bűnös tudattartalmukat.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése szerint teljes körben, de a (2) bekezdésben írt korlátok között a jogerős felmentő rendelkezést nem érintve felülbíráta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást és eleget tett a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.199/2007/14. számú határozatában előírtaknak is. A korábbi eljárásban lefolytatott bizonyítást továbbfejlesztette, megkereséseket adott ki, személyi bizonyítást foganatosított és az okirati bizonyítékokat felolvasással teljes körűen a tárgyalás anyagává tette. A tanúkat kihallgatásuk megkezdésekor pontosan és hiánytalanul figyelmeztette törvényes jogaikra és kötelességeikre, és megtörtént az alapeljárásban hiányosan ismertetett szakvélemények teljes terjedelmű felolvasása is.

Az elsőfokú bíróság alaposan és kellő részletességgel folytatta le a bizonyítási eljárást. A felderített bizonyítékokat egyenként megvizsgálta, majd a további bizonyítékokkal összevetve, együttesen, összehatásukban is elemzően értékelte.

A bizonyítékokat értékelő tevékenységéről kimerítően számot adott, ténybeli következtetéseiben logikai hibát nem vétett, és meggyőzően megindokolta, hogy mely bizonyítékokat miért fogad el, másokat miért vet el. Így alaposan megindokolta azt is, hogy a vádlottak érdemi védekezése miért nem fogadható el, kifejtette, hogy miként dőlt meg a szavahihetőségük, amikor vallomásuk/védekezésük az eljárásban felderített újabb bizonyítékokhoz igazodva folyamatosan változott. A vádlottak érdemi védekezésének elvetése helyes indokokkal alátámasztott, az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette azokat a mozzanatokat is, ahol a vádlottak szavahihetősége megtört, ellentmondó vallomásokat tettek, illetőleg előadásuk a törvényesen felhasznált más bizonyítékokkal ellentétes maradt, vagy azokkal össze nem egyeztethető volt.

Az elsőfokú bíróság megfelelően teljesítette az ügyfelderítési, majd az indokolási kötelezettségét is. A bizonyítékokat irathűen rögzítette, és az ítéletábra a bizonyítékokat értékelő tevékenységével, az ésszerű gondolkodás szabályainak megfelelően levont ténybeli következtetéseivel és logikai megállapításaival egyetértett.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő elemzését csak azzal lehet még kiegészíteni, hogy 1. személy objektív okokból sem adhatta át a vádlottak által hivatkozott és a másodfokú eljárásban is a felderítetlensége/felkutatása miatt kifogásolt - egyebekben nem is létező - számlákat.

A megvásárolt illetékbélyegekről az eladáskor nyugtát állítanak ki. Ügyvéd illetékbélyeget nem árusíthat, a hozzá került illetékbélyegekről pedig nem bocsáthat ki számlát semmilyen formában. Feltéve, de meg nem engedve az ügyvédtől való vásárlás esetét, a bélyegekről legfeljebb a vásárláskor átvett nyugta adható tovább. Erre azonban már csak azért sem kerülhetett sor, mert a védekezésül felhozott és a részvénytársaság alapításából származóan fennmaradt illetékbélyegekre való hivatkozás több okból is valótlan.

Egyrészt két tanú is alátámasztotta, hogy 1. személy nem foglalkozott társasági joggal, soha nem végzett cégalapítást, az általa folytatott praxisban 20-40 ezer Ft értékben szükségeltettek illetékbélyegek. 2. tanú munkatársa valamennyi ügyét, tényvázlatát, gazdasági eseményt megjelenítő számláját látta, ügyeit ismerte, előbb helyettesítette, majd felvállalt ügyeit tételesen átvette, és folytatta.

Másfelől - ugyancsak feltéve, de meg nem engedve a cégalapítást - tény, hogy az adott évben (2002.) a részvénytársaság alapításakor lerovandó illeték maximuma hatszázezer forint volt. [1990. évi XCIII. törvény 45. § (1) bekezdés a) pontja]. Ehhez képest csak a 1. társaság felperes részéről megindított per illetéke meghaladta ezt az összeget, amely aligha származhatott az ennél kisebb összeg maradványából.

A büntetőügyben eljáró hatóságok nemleges bizonyítást nem folytatnak, ezért a vádlottak kifogása és hivatkozása ennek kapcsán sem foghat helyt.

E tényállás kapcsán megjegyzi az ítéletábra, hogy a vádlottak az eljárásban végig - így a másodfokú bíróság előtt is - kifogásolták az ügyvédi iroda házkutatásának hiányát, noha az iratokból, de a személyi bizonyítás anyagából is kitűnően erre sor került, és a tanúvallomásokkal összhangban eredménytelen maradt (nyomozati iratok 1907. oldal).

Az elsőfokú bíróság igen helyesen vetette el a vádlottak szavahihetőségét, és törvényesen jár el, amikor nem fogadta el védekezésüket.

Az I. r. vádlottat érintő okirat-hamisítás kapcsán helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy maga I. r. vádlott mondott le a magyar állampolgárságáról azért, hogy

német állampolgárként honosítást nyerjen. Ezért a honosításról szóló okirat átvételekor nem hihette, hogy magyar állampolgár maradt.

A tudattartalmára levont logikai következtetés azonban további bizonyítékkal is alátámasztott, mivel a lemondás elfogadása megtörtént, arról - a vádlott állításával ellentétben - a köztársasági elnök által aláírt okiratot állítottak ki.

A megismételt eljárásban beszerezett iratokból kitűnően a vádlott **bemutatta** az okiratot a konzulátusnak, de az a futárpostával is kézbesítve lett. Az okirat német nyelvre fordítását követően az ügyet a konzulátus lezárta. Az okiratok dátumából, a futárösszesítő adataiból, az iktatókönyvből, a köztársasági elnök aláírásával ellátott elfogadó nyilatkozatából, a vádlott által aláírt nyomtatványokból, a kérelme tartalmából, a szabott feltételből és a ...-i Ügyészség átiratából kitűnően I. r. vádlott nemcsak tudatában volt az állampolgárságának, de - ha ma már nem is igazolhatóan - az okiratot is birtokolta.

Mindezek tükrében a 2003. június 30-i tanúkenti kihallgatásakor az igazat mondta azzal, hogy nincs magyar állampolgársága, és e körülmény is igazolja a személyi státuszát illető pontos ismereteit.

A vádlott hivatkozása a nem megfelelő adminisztrációra a hazai nyilvántartások adatait illetően nem alaptalan, de az ügy irataiból kitűnően a vádlott ezt a saját javára használta fel, és csak leleplezése után sérelmezte. Csak megjegyzi az ítélet, hogy a vádlott kívánt kikerülni a magyar állampolgársági kötelekből, és ha a jogállását illetően kétségei lettek volna, azt már korábban tisztázhatta volna. Ha ezt nem tartotta fontosnak, arra oka van. Az elsőfokú ítélet indokai között felsorolt, és a fentiekben is megismételt a hatóság előtt megtett kijelentése ezt megfelelően példázza, egyben igazolja is.

Az ítélet az elsőfokú ítélet tényállását a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján csak kisebb körben az alábbiak szerint **pontosítja, illetőleg kiegészíti**:

1./

Az elsőfokú ítélet 7. oldalán a tényállás e./ pontjában az illeték visszautalása végett történt intézkedés eredményeként 594.000. Ft. a 2. társaság ... Banknál vezetett sz. bankszámláján 2003. január 9. napján jóváírásra került (az iratokhoz csatolt bankszámla adata).

2./

A 8. oldalon a 2.4.c/ szerint jelölt tényállást azzal egészíti ki, hogy az ott körülírt perben a 2002. április 3-án jogerős végzéssel az illeték visszatérítése iránt a I. r. vádlott által megjelölt és kért ... szám alatti címre történt intézkedés (csatolt peres iratok tartalma).

3./

A 8. oldalon a b./ pontban körülírt per keresetlevelét **2000. év** március 29. napján nyújtották be (iratok tartalma).

4./

A 9. oldalon 1. személy halálának éve helyesen: **2003.** (iratok tartalma).

5./

A 10. oldal tetején a mondatot úgy folytatja, hogy I. r. vádlott a köztársasági elnöki határozatot a német hatóságnak bemutatta (55. alszám alatt lefűzött, a bírósági megkeresésre adott válasz tartalma).

A határozat német nyelvre fordítása 1997. áprilisában megtörtént, és a konzulátus az ügyet 1997. április 16-án lezárta (26. alszámú bírósági irat tartalma).

A fentiek rögzítését a tényállás teljessége, és a leírási hibák pontosítása indokolta.

A fenti kiegészítésekkel és pontosításokkal a tényállás már hibátlan és teljes, ezért a másodfokú eljárásban is irányadó, és az ítéltábla felülbírálatának alapját képezi. A vádlottak és a védő fellebbezése felülmérlegelésre irányult, amely a törvényesen értékelt bizonyítékokra tekintettel nem vezethetett eredményre.

A védő hivatkozása az elsőfokú bíróság helytelen logikai műveletére, a tényekből tényekre történő következtetés többfajta - a levont következtetéstől eltérő - eredményére, alaptalan.

A vádlottak saját maguk nyújtották be a hatóságok felé a hamis illetékbélyegeket, majd annak eredetéről olyan magyarázatot adtak, amely nem felelt meg a valóságnak. A bélyegekhez való hozzájutás, azok származása, annak időpontjai, mennyiségük tekintetében ellentmondó, más bizonyíték által megcáfolt előadást tettek, a kapcsolódó terhelő tanúvallomások pedig megerősítették a terhükre rótt bűnös tudattartalmat. Az elsőfokú bíróság által helyesen felismert, és az aktuálisan felmerült terhelő bizonyítékokhoz igazított újabb és újabb eltérő tartalmú, a korábbiaknak ellentmondó vallomásaik még a másodfokú eljárásban is felfedezhetőek volt, részben a fellebbezésük 35 oldalas kiegészítésében leírtakban, de az utolsó szó jogán előadottakban is.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és a bűncselekmények jogi minősítése is törvényes.

Az elsőfokú bíróság a jogkövetkezmény meghatározása során irányadó súlyosító és enyhítő tényezőket hiánytalanul feltárta, felsorolta, azonban - a jelentős időmúlás ellenére is - igen enyhe joghátrányt alkalmazott. Mivel a súlyosítási tilalom az ügyészi fellebbezés hiányában beállt, a másodfokú bíróság a próbaidőre elhalasztott büntetés kiszabást nem érinthette.

Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek, az elkobzásra vonatkozó indokolást annyiban kell pontosítani, hogy a hamis illetékbélyegekre azt ténylegesen végre kell hajtani, nincs helye az iratok között történő kezelésnek.

A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta azzal, hogy a II. r. vádlott időközben megváltozott állandó lakóhelyét a rendelkező részben rögzítette.

Budapest, 2013. év február hó 19. napján

. Rédei Géza s.k.. Mató Ágnes s.k.. Vincze Piroska s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 4. B.l6/ 2008/141. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1. Bf. 334/2012/6. számú végzése folytán I. r. és II. r. vádlottal szemben jogerős.

Budapest, 2013. év február hó 19. napján

. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: